

Latviešu valodā izdoti arī Daniela Koula romāni:

- **Lupatu lelle**, 2019
- **Bende**, 2020
- **Spēle beigusies**, 2021

Pārsteidzoši aizraujošs trilleris. Daniels Kouls jau atkal ir pārspējis pats sevi, aprakstot oriģinālākās slepkavības, par kādām jebkad būsiet lasījuši! Ar atjautīgi iepītiem melnā humora elementiem paspilgtinātais “Atdarinātājs” aizrauj un izklaidē ikvienu tumšo trilleru cienītāju.

Reičela Ebota

Pievilcīgi personāži un ar izdomu bagāts slepkava. Lasīšana kā nebeidzams skrējieni, līdz tiek sasniegts elpu aizraujošais fināls.

Saimons Bekets

Daniels Kouls ir viens no tiem rakstniekiem, kurš ar saviem darbiem atgādina, ka reizēm jāpievērš uzmanība arī tām dzīves tumšajām pusēm, kuras mēs labprātāk ignorētu.

ShotsMag

DANIEL
COLE

MIMIC

DANIELS KOULS

ATDARINĀTĀJS

No angļu valodas tulkojusi

Maija Opse



821.111-31
Ko 930

Daniel Cole

MIMIC

Text and illustrations copyright © 2021 by Daniel Cole

Illustrations by Alexandra Limon

The moral right of the author has been asserted.

Vākam izmantots attēls © AdobeStock.com/StarJumper

Arņa Kilbloka vāka dizains

Daniels Kouls

ATDARINĀTĀJS

Apgāda *Zvaigzne ABC* vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Elga Rusmane*

Korektore *Ilona Burka*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Maketētāja *Egija Bļinova*

Apgāds *Zvaigzne ABC*, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-732.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Maija Opse, 2023

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds *Zvaigzne ABC*, 2023

ISBN 978-9934-31-344-8

Diena, kad ciemos ieradās *Nāve*

*V*ecais vīrs atgriezās mājās un atrada *Nāvi*, kas beidzot bija atnākusi pēc viņa, aizmigušu viņa krēslā. Bet vai *Nāve* nav tikai vēl viens ienaidnieks? – vecais vīrs nodomāja. Noguris un vientuļš ienaidnieks?

Tādēļ viņš viegliem soļiem pārkāpa pāri rītasvāriem, kas kā upe aizvijās pār istabas grīdu, lai savā nelielajā namiņā sameklētu asu nazi, un tikpat klusi kā pati *Nāve* zagšus atgriezās pie guļošās viešņas. Reibdams no vēlmes pēc mūžīgās dzīvošanas, vecais vīrs pacēla rokas augstu virs galvas, tad ar milzīgu sparū nolaida tās lejup un ietrieca nazi dziļi pelnu krāsas sirdī. Tomēr viņš nebija spējis paveikt neko vairāk kā vien pamodināt *Nāvi*, kura izslējās pār bailēs kunkstošo vīru vēl nepieredzētā atriebe kārē un niknumā, nelikdamās ne zinīs par naža asmeni, kas joprojām vīdēja, ietriekts krēsla polsterējumā.

“Tu gribi no manis izbēgt?” *Nāve* iesmējās. “Varēji man to pateikt. Esi mierīgs, tev nekad nebūs lemts izbaudīt manu žēlsirdību. Jo tikai dzīvie var ciest tā, kā cietīsi tu.”

To pateikusi, *Nāve* izsteidzās no istabas.
Viņai bija daudz darāmā.

Pēc gandrīz septiņiem gadiem *Nāve* atgriezās mazajā namiņā un atrada veco vīru aizmigušu savā krēslā ar labi zināmo nazi klēpī.

Un *Nāve*, pārkāpusi pāri asiņu straumītēm, kas kā sarkanas lentes aizlikumoja pa vecā vīra istabas grīdu, saņēma viņa sažuvušās, krunkainās plaukstas. Sajutis salto *Nāves* pieskārienu, vecais vīrs sakustējās, un viņa acis pieplūda ar asarām, redzot, kā dzīst visas viņa brūces.

“Lūdzu!” viņš raudādams iesaucās. “Vai tu vēl neesi atņēmusi man visu? Vai es vēl neesmu gana cietis?”

Viešņa uzjautrināta noliecās un iečukstēja viņam ausī:

“Nē, mans vecais draugs... Vēl ne.”

To pateikusi, *Nāve* izgāja no istabas.

Jo viņai joprojām bija daudz darāmā.

Ceturtdiena, 2. februāris

1989. gads

1. nodaļa

Pagrieziena rādītāji, skaļi klikšķēdami, uz brīdi izgaismoja cilvēku siluetus, bet jau nākamajā mirklī viss atkal ieslīga tumsā. Ieraudzījis garu un tievu stāvu, kas aicinoši māj viņam ar roku, detektīvs seržants Bendžamins Čemberss apstādināja automašīnu pretī Haidparka vārtiem. Slaikais stāvs steidza atvērt vārtus, un, kamēr vīrietis cīnījās ar atslēgu, automašīnas lukturi izgaismoja viņa tumši zaļo Parku departamenta formas tērpa jaku. Kailām rokām atmūķējis sasalušo metāla slēdzeni, Čembersa sagaidītājs pamāja, lai detektīvs viņam seko, un pats tecieniem skrēja mašīnai pa priekšu.

Čemberss apspieda žāvas, ieslēdza pārnese un devās uz priekšu pa netīrīto dienesta ceļu, ieklausīdamies, kā izmainās skaņa, automašīnai nobraucot no slapjā asfalta un turpinot rīpot pa blīvo ledu.

“Tikai nesabrauc viņu... Nesabrauc viņu,” viņš klusi murnāja sev zem deguna, nejudzdamies pārlicināts, ka automašīnu izdosies apturēt, ja gadījumā viņa pavadonis sadomās apstāties. Jo dziļāk viņš iebruca plašajā Londonas parkā, jo biežāk uz ledus saslīdēja riepas.

Piepeši skrejošais vīrietis zaudēja līdzsvaru un ar satraucošu būkšķi pazuda kaut kur automašīnas motora pārsega priekšā. Bremžu pedālis zem Čembersa pēdas noraustījās, un mašīna, vēl nedaudz paslidējusi, apstājās.

Čemberss saviebās, paliecās sēdekli uz priekšu un satraukts paskatījās pāri motora pārsega malai...

Bet tad starp priekšējiem lukturiem parādījās priecīga seja, un lukturu gaisma apspīdēja piespraudi pie valkātāja krūtīm ar tās īpašnieka vārdu: Dīno.

“Piedod!” vīrietis, sliedamies kājās, pamāja.

“Tu man lūdz piedošanu!?” Čemberss pārsteigts iesaucās, neticīgi purinādams galvu.

“Tas ir tur, augšā, aiz tiem kokiem!” Dīno nokliedza. Viņš nebija guvis nekādu mācību no kritiena un jau atkal nostājās tikai trīs soļus priekšā automašīnai.

Čemberss negribīgi atsāka braukšanu. Turēdamies pa gabalu no sava pavadoņa, viņš beidzot sasniedza mērķi un novietoja automašīnu līdzās patruļmašīnai, kurā divi formas tērpos ģērbušies policisti slēpās no aukstā vēja, kas acumirkli iebrazās arī Čembersa mašīnā, tiklīdz viņš bija nospiedis durvju rokturi. Viņš sakoda zobus un, savilcis mēteļa apkakli ciešāk ap kaklu, izkāpa. Pavadonis no Parku departamenta pārsteigts raudzījās viņā.

“Nekad iepriekš nebiju saticis nevienu melnādainu detektīvu,” viņš paskaidroja Čembersam, kurš jau soļoja uz priekšu un tikai pa ausu galam saklausīja muļķīgo komentāru.

“Viss dzīvē kādreiz notiek pirmo reizi. Lai gan, ja jūs interesē mans viedoklis, es teiktu, ka patiesībā man ir ļoti, ļoti tumšbrūna āda,” Čemberss, neslēpdams sarkasmu attrauca, jau pārlūkodams tuvāko apkārtni un pūlēdamies ieraudzīt liķi.

Dīno iesmējās. “Tā gan. Droši vien tāpēc arī jūs esat detektīvs.”

“Droši vien,” Čemberss atteica un sarauca pieri, redzot tikai neskaitāmus pēdu nospiedumus, kas ieskāva statujas akmens pamatni. “Visu nosaka detaļas... piemēram, kur tad ir tas liķis, kas man šeit būtu jāapskata?”

Tajā brīdī aizcirtās kādas mašīnas durvis – viens no uniformētajiem policistiem beidzot sadūšojās izlīst no siltā salona. Tas bija puisis ar gaišiem, atpakaļ atglaustiem matiem, droši vien vismaz gadus desmit jaunāks par Čembersu, viņam diez vai bija vairāk par divdesmit vienu gadu. Bāzdams kabatā līdz galam neapēsto šokolādes tāfelīti, viņš tuvojās vecākajam kolēģim, lai sasveicinātos.

“Detektīvs seržants Čemberss?” viņš pārjautāja ar Dienvidlondonas nazālo pieskaņu balsī. “Ādams Vinters. Un tā...” viņš pamāja uz savu pārinieci, vikingu pēctecei līdzīgu skarba izskata sievieti, kura diezgan negribīgi bija sekojusi viņa piemēram un izkāpusi no mašīnas, “ir Reilija.” Policiste viegli pamāja un tūlīt atkal pievērsās galvenajam uzdevumam – nesusalt ragā. “Patiesībā mēs jau iepriekš esam tikušies,” Vinters ieminējās. “Tajā džemperu lietā.”

Čemberss pamāja. “Ar to...”

“Lietu.”

“Un...”

“Lietu.”

“Atceros.”

Starp kokiem izlauzās asa vēja brāzma, abiem vīriem bija vajadzīgs mirklis laika, lai atkal atgūtu līdzsvaru, un saruna apsīka.

“Ak jēziņ!” Vinters iesaucās, aukstumā noskurinādami.

“Tātad, kā man teica, jūs skulptūras pakājē esot atraduši liķi,” Čemberss it kā garāmejojot ieminējās, būdams pārliecināts, ka ir veltīgi atbraucis uz šo vietu. “Tā notiek, kad spēlējam kļusos telefonus,” viņš pajokoja, nekādā ziņā nevēlēdamies vainot jauniņo policistu, – *viņam jau tāpat bija pietiekami daudz ienaidnieku.*

“Tie nav joki!” Vinters iesaucās, vedinādams Čembersu uz priekšu un pievienodams savus pēdu nospiedumus daudziem

citiem, kas bija redzami izbradātajā zālē. “Ē... Liķis neatrodas skulptūras *pakājē*... Liķis ir pati skulptūra.”

Čemberss skeptiski sarauca uzacis un pievērsa skatienu ar ledus kārtiņu pārklātajai figūrai uz akmens paaugstinājuma desmit pēdas virs viņu galvām.

“Pirmā to pamanīja kāda skrējēja ap pulksten pusdivpadsmitiem.”

Čemberss uzmeta acis rokas pulkstenim.

“...dienā,” Vinters precizēja. “Pusdivpadsmitos dienā.”

Vēl vairāk apmulsis, Čemberss paspēra pāris soļu atpakaļ, lai varētu labāk novērtēt to, ko redz. Samiedzis acis, viņš raudzījās augšup uz figūru un joprojām bija gandrīz pārliccināts, ka tā ir vienkārši laikapstākļu apskādēts mākslas darbs: pilnīgi kails ķermenis uz raupjas akmens plāksnes. Domās iegrimis muskuļots vīrietis, kas sēž, atspiedis zodu pret dūrē savilktu labās rokas plaukstu. Atklātākajās ķermeņa vietās vīrieša ādu kā kažoks sedza vēja nogludinātas lāstekas; vietās, kas no skarabaijiem laikapstākļiem bija pasargātas mazliet vairāk, āda bija ieguvusi tādu kā necilvēcīgi zilganu nokrāsu.

Čemberss joprojām tā īsti nespēja noticēt dzirdētajam un neticīgi paraudzījās Vinterā, kurš turpināja stāstīt:

“Viņa teica, ka jau simtiem reižu ir skrējusi garām šai skulptūrai, tā īsti pat nepamanīdama to, bet šajā reizē kaut kas šķitis citādi. Sievieteī visu dienu neizgājusi no prāta šī sajūta, tāpēc vakarā viņa atgriezusies un, jā, kaut kas patiešām nebija kārtībā: pirmām kārtām jau tādēļ, ka skulptūra bija sasalis liķis.”

“Tātad tas šeit bija atradies jau visu dienu?” Čemberss pārjautāja, iedams apkārt skulptūras pamatnei. “Un neviens cits to nepamanīja?”

“Vai jūs pamanītu?”

“Joprojām neesmu pamanījis,” viņš atzinās, samiegtām acīm lūkodamies uz augšu.

“Es domāju,” ierunājās Vintera biedējošā paskata kolēģe, kuras vārdu Čemberss jau bija paspējis aizmirst, “ka šo varam uzskatīt par septiņi miljoni pirmo savādo pašnāvības izdarīšanas veidu. Parkos tā bieži mēdz notikt. Lai gan, ko tad *es* varu zināt? Secinājumi jāizdara *jums* – ar bezgalīgām prāta spējām apveltītajam.”

Sievietei Čemberss acīm redzami nepatika, bet viņš bija pārāk nosalis un noguris, lai sāktu ar policisti kašķēties.

“Piedodiet par viņas uzvedību,” Vinters iestarpināja, pamādam ar galvu uz savas pārinieces pusi. “Iepazīstot tuvāk, viņa ir kolosāla, vai ne, Kima?” Viņš gaidīja apstiprinājumu, taču par atbildi sagaidīja vien gaisā paceltu vidējo pirkstu.

“Vai esat jau bijis tur augšā?” Čemberss viņam pajautāja.

“Negribēju sabojāt skatu,” Vinters smaidīdams atbildēja. “Turklāt, saprotiet pats, mēs tā padomājām un izlēmām, ka viņš tik un tā nekur neaizbēgs.”

Čemberss smagi nopūtās. “Bez trepēm neko daudz iesākt nevarēšu...”

“Pamatnē ir iebūvētas kāpnes,” Dīno, visu laiku klusi stāvējis turpat netālu un klausījies policistu sarunā, laipni paskaidroja. “Otrā pusē, aiz sūra.”

Vinters pat necentās apslēpt smīnu. Bet Čemberss izskatījās tā, it kā kuru katru mirkli varētu sākt raudāt.

“... Lieliski.”

Kāpiens pa piecpadsmit pakāpieniem šķita nebeidzami garš; asais vējš pieņēmas spēkā ar katru pieveikto augstuma sprīdi, bet Čemberss, turēdams zobos kabatas lukturīti, beidzot tomēr sasniedza augšējo pakāpienu un uzrausās uz plakanās pamatnes.

Pret viņu pavērstā platā vīrieša mugura arī no šīs vietas izskatījās tikpat nedzīva un perfekti veidota kā no lejas. Uzmaņīgi līzdams pa ledu tai tuvāk, Čemberss izņēma no mutes

lukturīti, pavērsa gaismas staru pret figūru un pārlaida to pār necaurspīdīgās ledus glazūras ieskauto ķermeni, joprojām pats īsti nesaprazdams, ko meklē... līdz pamanīja kroku pie statujas elkoņa – sačervelējušos zilganas ādas joslu. Tā pavisam noteikti bija āda. Lai gan ar kādu savas būtības daļu viņš to jau bija paredzējis un gaidījis, tomēr šajā brīdī Čemberss satrūkās un izmeta no rokām lukturīti, kas noripoja no skulptūras pamatnes un apmeta gaisā mirdzošu loku kā krītoša zvaigzne.

“Velns parāvis!” Čemberss satraukti čukstus nolamājās.

“Vai tur augšā viss ir labi?” Vinters uzsauca no lejas.

“Viss kārtībā!” Čemberss attrauca, uzmanīgi nostādamies uz ceļiem, lai mēness gaismā ielūkotos sasalušajā sejā.

Šis vīrs ir bijis īsts skaistulis – gluži kā kinozvaigzne – ar nevainojami veidotiem sejas vaibstiem. *Varbūt viņš reiz bijis aktieris*, Čemberss nodomāja. Tas pavisam noteikti izskaidrotu pārmērīgo tieksmi pēc uzmanības, kas pamudinājusi šo vīru kailu uzkāpt uz paaugstinājuma, ieņemt nekustīgu pozu un palikt tajā līdz pat brīdim, kad ķermenis salā sastingst.

Sataustījis sev zem kājām stabilāku pamatu un juzdamies arvien drošāk, Čemberss piecēlās un paliecās uz priekšu, lai tuvāk apskatītu ķermeni un pārlicinātos, vai tam ir kādas specifiskas pazīmes. Jau drīz viņa seja atradās vien pāris sprīžu attālumā no mirušā sejas, un Čembersa elpa kā viegla migliņa nosēdās uz vīrieša ledaini spīdošās ādas.

Kaut kas te nebija kārtībā... Kaut kas tāds, ko Čemberss pat īsti nespēja noformulēt... *Varbūt kaut kas ar acīm?* Ledus zilas... Intensīvs skatiens... Caururbjošs... Nebūt ne tas stiklainais ska-tiens, kāds parasti veras pretī no miruša cilvēka tukšās čaulas.

Čemberss cieši ielūkojās šajās acīs... un pēkšņi viņam pretī pastiepās roka.

Instinktīvi paraudamies atpakaļ, Čemberss atbrīvojās no tvēriena un tajā pašā mirklī sajuta, ka krīt; asā ieelpa, ko viņš vēl

paspēja ievilk, krizdams lejup, aizcirtās brīdī, kad viņa augums atsitās pret zemi.

“Detektīv!” Vinters, pirmais pieskrējis pie nokritušā kolēģa, iekliedzās.

“Viņš...” Čemberss sēca, raudzīdamies augšup uz naksnīgajām debesīm. “Viņš...”

“Ko viņš? Es jūs nesaprotu. Nekustieties!” Vinters pagriezās pret savu kolēģi: “Izsauc neatliekamo palīdzību!” Čemberss mēģināja piecelties sēdus. “Lūdzu, ser. Nekustieties!”

“Viņš ir... Viņš joprojām ir... dzīvs!” Čemberss izdvesa, atkal nolaizdamies guļus un cīnīdamies pēc elpas, kamēr apkārtējie ar bailēs pārvērstām sejām sāka drudžaini darboties.

Un visu to laiku Čemberss vienkārši gulēja, nespējot neko palīdzēt, tikai raugoties augšup uz debesīs mirgojošajām zvaigznēm un traģisko, tomēr tik nereāli skaisto figūru virs viņa.

Vinters bija uzlicis uz nekustīgā vīrieša pleciem savu žaketi, tādējādi izrādīdams laipnību, kas patiesībā bija līdzvērtīga mēģinājumam ar sūkli apturēt cunami. Policisti bija centušies vīrieti pakustināt, bet sapratuši, ka vairums viņa locītavu ir sastingušas, un neērtās ķermeņa pozīcijas dēļ jebkādi mēģinājumi nocelt viņu no paaugstinājuma bez papildspēku palīdzības izrādījās neveiksmīgi. Tādēļ Vinters bija palicis augšā pie viņa un klusi murminājis mierinājuma vārdus un tukšus solījumus līdz brīdim, kad starp kokiem Dīno vadībā viņiem tuvojās zilo bākuguņu procesija.

Čemberss tikai pēdējā brīdī paspēja piecelties kājās un atbrīvot ceļu operatīvajiem dienestiem. Izmantojot pacēlāju, divi ugunsdzēsēji uzkāpa uz paaugstinājuma, ievīstīja sasalušo vīrieti segās, tad nocēla no pjedestāla un iesēdināja ratiņkrēslā; vīrieša poza visas šīs darbošanās laikā gandrīz neizmainījās. Kad pacēlāja grozs grabēdams sasniedza zemi, viņi nodeva vīrieti

feldšeru rokās, un tie savukārt nekavējoties iecēla viņu neatliekamās palīdzības automašīnā.

“Ceru, ka neplānojāt nākamos sešus mēnešus pavadīt gultā,” Vinters izmeta kārtējo asprātību, nostādamies līdzās Čemberksam, lai noskatītos, kā neatliekamās palīdzības brigāde darbojas ar diagnosticējošajām iekārtām. “Man šķiet, ka es šovakar pieļāvu fantastisku kļūdu.”

Čemberss neko neatbildēja. Patiesībā viņam bija tīri labi iepaticies šis pārlieku pļāpīgais policists, taču bija grūti kaut ko iebilst pret tik precīzu pašnovērtējumu.

“Es runāju par to, ka mēs taču te bijām jau apmēram stundu pirms jūsu ierašanās,” Vinters turpināja. “Man vajadzēja uzkāpt augšā... vai ne?”

Čemberss pagriezās pret jaunāko kolēģi. Būdams gan vecāks, gan viedāks, Čemberss juta, ka šis varētu būt viens no tiem brīnišķīgajiem dzīves mirkļiem, kad viņš var dāvēt šim jaunajam cilvēkam dzīves gudrību, ko puisis paturēs prātā visus turpmākos mūža gadus. “Jā.”

Vinters acīm redzami šaustīja sevi par notikušo, tomēr tik un tā turpināja sarunu: “Nekādu cīņas pēdu?”

“Neko nemanīju.”

“Kurš gan sev kaut ko tādu gribētu nodarīt?”

Čemberss jau pavēra muti, lai atbildētu, kad neatliekamās palīdzības mašīnas salonā sākās kņada.

“Spailes!”

Atskanēja monotons troksnis, mediķu brigādes ļaudis bezpalīdzīgi noraudzījās notiekošajā.

“Aiziet!”

“Šausmīgi!”

Cauri ķermenim bija izšāvis elektriskās strāvas vilnis, bet tas tik tikko pakustējās.

“Zūd pulss!”

“Strāvu!”

Kamēr citi vēroja nenovēršamo notikumu attīstību, Čemberss uzgriezta muguru veltīgajiem atdzīvināšanas mēģinājumiem un atgriezās pie skulptūras pamatnes.

“Nu, ko jūs domājat...” Vinters, sekodams viņam pa pēdām, painteresējās, “... detektīv Čembers?”

“Kurš gan kaut ko tādu gribētu sev nodarīt?” Čemberss nomurmināja atbildes vietā, joprojām iegrimis domās un pētīdams pēdu nospiedumus pie masīvās akmens pamatnes. “Tas patiešām ir ekstrēmi. Bez šaubām. Un tomēr šķiet mazliet...” viņš pūlējās atrast īsto vārdu, kamēr vīrs, kuru viņi te apsprieda, mira tikai apmēram divdesmit metrus tālāk, “... nedroši, nenoteikti.”

“Nedroši?” Vinters pārjautāja.

“Tā skrējēja varēja izsaukt policiju jau pirms divpadsmit stundām,” Čemberss prātoja, raudzīdamies uz tumšajiem kokiem, it kā pieļautu domu, ka tur joprojām kāds slēpjas. “Viss taču varēja izvērsties pavisam citādi.”

“Taisnība.”

“Un kāpēc tieši šeit?” Čemberss turpināja. “Jā, tas ir šovs, bet šo vietu no gandrīz visām pusēm aizsedz koki, un viņš sēdēja desmit pēdu augstumā. Ja viņš vēlējās doties nāvē, slavas gaismas apspīdēts, kāpēc tad neuzkāpa, piemēram, Nelsona kolonnā vai neizdarija to kādā vietā, kur ir vairāk ļaužu?”

“Nedroši...” Vinters atkārtoja, ar apbrīnas pilnu skatienu vērodams izmeklētāju.

“Nedroši.” Čemberss pamāja, beidzot atraudams skatienu no kokiem.

Kad glābēji mitējās masēt vīrieša krūškurvi, Vinters nopūtās. “Lai nu kā, bet man šķiet, ka viņam izdevās tas, ko viņš vēlējās.”

“Patiesībā,” Čemberss domīgi atteica, notupdamies zemē, lai tuvāk aplūkotu pēdu nospiedumus, “es neesmu par to tik pārliecināts.”



*P*iektdiena

2. nodaļa

“Detektīv?... Detektīv?” Čemberss uztrūkās no miega, sagrāba sauļā sievietes halāta stērbeli un plati ieplestām acīm raudzījās viņā. “*Vou! Vou!*” daktere Saiksa, Jaunā Skotlendjarda galvenā tiesu medicīnas eksperte, iesaucās.

Brīdi pētījis neskaidro, it kā izplūdušo apkārtni, Čemberss atlaida dakteres halātu un saberzēja seju. “Piedodiet!”

“Viss kārtībā.” Saiksa, kurai līdz pensijai varēja būt atlicis gads vai divi un kurai nu nemaz nebija vajadzīgi tādi uzbrukumi jau no paša rīta, pasmaidīja. “Gara nakts?”

“Tā varētu teikt,” Čemberss attrauca, skops vārdos, kā ierasts.

“Vai jūsu maiņa drīz beigsies?”

Viņš ieskatījās pulkstenī. “Beidzās pirms divām stundām.”

Saiksa sarauca uzacis. “Kā būtu, ja mēs jums sarūpētu kafiju?”

Neatliekamās palīdzības brigāde bija oficiāli uzņēmusies atbildību par pacientu un, sekojot protokolam, nogādājusi kūstošo ķermeni uz Svētās Marijas slimnīcu. Tas nozīmēja, ka Čemberss bija izniekojis savas maiņas pēdējās stundas, nopūlēdamies panākt, lai to pārvieto uz kriminālistikas laboratoriju izpētīšanai. Galu galā viņš bija aizmidzis vienā no plastmasas krēsliem slimnīcas gaitenī un gulēja, līdz viņu tur pamodināja tieši tas cilvēks, kuru viņš vēlējās satikt.

“Es jau tāpat esmu iekavējusi darbus,” Saiksa, malkodama kafiju, atzinās. “Londonā pagājušajā nedēļā bija īpaši daudz liķu.”

“Ieskatieties šajā lietā. Neko vairāk es jums nelūdzu.”

“Detektīv, es...”

“Tikai ieskatieties!”

Acīm redzami sašutusi, kriminālistikas eksperte nolika savu kafijas tasīti uz galda, paņēma policijas ziņojuma kopiju un neatliekamās palīdzības mediķu aizpildīto veidlapu un, jau pārskatīdama pirmo lappusi, arvien vairāk sarauca uzacis.

“Savādi. Jums taisnība,” izlasījusi visu ziņojumu, ārste atzina. “Un jums ir aizdomas, ka tur kaut kas nav kārtībā, vai ne?”

“Tikai nojauta.”

“Bet lietu, kura balstās tikai uz nojautu, es nedrīkstu noteikt par prioritāru,” Saiksa vēlreiz uzsvēra un, gaidot paskaidrojumus, ielika dokumentus sev klēpī.

“Es...” Čemberss vilcinājās. Viņš vēl nebija līdz galam sakārtojies domas. “Notikuma vietā bija dučiem pēdu, bet nebija neviena basu kāju nospieduma. Pēc manām norādēm policisti visu nakti pārmeklēja apkārtni un ieskatījās visās atkritumu tvertnēs. Viņi neatrada ne apavus, ne drēbes.”

“Saskaņā ar jūsu ziņojumu vīrietis tur bija atradies vismaz divpadsmit stundas. Tas ir gana ilgs laiks, pēdu nospiedumus varēja izbradāt vai arī tie varēja vienkārši izzust, vēl jo vairāk tādēļ, ka tās bija diennakts siltākās stundas. Vai vakar temperatūra kaut uz brīdi pacēlās virs nulles?”

“Knapi.”

Daktere paraustīja plecus, kā teikdama: *redziet nu!*

“Nespēju iedomāties, ka kails vīrietis, neviena nepamanīts, varētu noiet tik lielu gabalu pa Londonas parku.”

“Ir gadījies pieredzēt vēl dīvainākas lietas,” Saiksa atzinās, šķietami izbaudīdama paša Nelabā advokātes lomu.

“Labi. Var jau būt.”

“Vai pastāv iespēja, ka viņš drēbes ir apracis kaut kur tuvumā?”

Čemberss jau grasījās noraidīt šo teoriju, taču tad iedomājās, ka patiesībā tā nav nemaz tik peļama doma. Viņš atzvēlās krēslā un vēlreiz paberzēja nogurušo seju, juzdamies tā, it kā piedalītos jau zaudētā kaujā.

“Labi. Labi.” Saiksa bija kļuvusi pielaidīgāka. “Jau šorīt pat papētišu šo lietu. Dodieties uz mājām. Atpūties. Piezvaniet man ap pusdienlaiku.”

Čemberss veltīja viņai nogurušu smaidu. “Esmu jūsu parādnieks.”

Pirms ēkas pamešanas Čembersam bija ienākusi prātā muļķīga doma aiziet līdz savam galdam, līdz kuram maiņas laikā viņš tā arī nebija ticis. Viņš iegāja birojā un tūlīt pamanīja, ka kāds ir atradis izcilu pielietojumu departamenta vecajiem Ziemas-svētku rotājumiem – uz viņa krēsla bija nolikts piecas pēdas augsts sniegavīrs un datoru sedza balta vates sega. Brīdī, kad viņš atvēra galda augšējo atvilktni un atklāja, ka arī pāri tās malām veļas viltus sniega blāķi, gaidpilnās kolēģu sejas atplauka un telpu pāršalca smieklu koris. Savilcis seju negribētā smaidā, Čemberss, tēlodams labo zēnu, pamāja, lai gan viss šis juceklis acīm redzami balansēja uz robežas ar ļaunprātību.

“Slēpies, slēpies, slēpies,” brīdināja inspektors Greiems Lūiss, kurš reiz bija Čembersa laipnais apmācību instruktors, bet tagad bija viens no viņa nedaudzajiem vēl atlikušajiem draugiem. “Tevi meklē priekšnieks.”

Čemberss apsēdās pretīgajam sniegavīram aiz muguras, bet Lūiss, mīļi smaidīdams, sveicināja: “Labrīt, priekšniek!”

“Neesi nu tāds dirsā lidējs, Lūis!”

“Ļoti labi, ser... Labi. Viņš ir prom.”

Izniris no sniegavīra aizsega, Čemberss pamāja uz sava galda pusi. “Pieļauju, ka tu jau dzirdēji, vai ne?”

Lūiss palocīja galvu. “Tu taču zini, kā te notiek – ziņas izplātās vēja ātrumā.” Viņš mirkli vilcinājās; šķita, ka tieši viņam vienmēr trāpījās slikto ziņu vēstneša loma, un arī šoreiz nācās būt tam, kurš mazina birokrātiskās mēslu lavīnas spēku, kura teju teju grasījās gāzties pār drauga galvu. “Tu uzkāpi augšā, lai apskatītu liķi, kad biji pilnībā pārliecinājies, ka tas ir droši. Lai ko tu arī darītu, galvenais nesaki “domāju, ka viņš ir beigts” vai “viņš izskatījās beigts”, vai kaut ko tamlīdzīgu. Šajā reizē galvas ripos, un Hemms noteikti sniegsies pēc tavējās. Bet tagad pazūdi no šejienes, pirms viņš...”

“Čembers!”

“Nolādēts!” Lūiss čukstus nolamājās.

“Jā, priekšniek?” Čemberss pāri telpai atsaucās. Kolēģu sejās atkal parādījās tas pats nogaidošais smīns, kāds tajās bija redzams, kad Čemberss tuvojās uz viņa galda izveidotajai Brīnumzemei.

“Uz manu kabinetu! Nekavējoties!”

“Kad biji *pilnībā pārliecinājies*, ka tas ir droši,” Lūiss klusi atgādināja.

Galvenais inspektors Hemms savā amatā atradās tikai pusotru gadu. Tas bija samērā īss laiks, tāpēc starp tuvākajiem draugiem un vienaudžiem viņš vēl arvien tika uzskatīts par “savu čomu”, līdz ar to pagātnes lojalitātes vārdā izpalika jebkāda kritika par viņa nenoliedzamo labvēlību pret vieniem un neiecietību pret citiem padotajiem un apšaubāmajiem kritērijiem paaugstinājuma piešķiršanā. Hemmam pašam pēc nonākšanas amatā savukārt pietika prāta mazliet pieklusināt pret Čembersu vērsto vārdisko nepatiku un piebremzēt savu aizvainojošo uzvedību, taču tas nozīmēja tikai to, ka viņa uzbrukumi tagad bija kļuvuši vēl neprognozējamāki.

“Sēdies!” Čemberss darīja, kā likts. “Tātad... Kas, pie velna, notika?”

“Ziņojumā viss ir rakstīts, ser.” Čemberss saviebās; viņš nebija domājis, ka atbilde izskanēs tik sarkastiski. “Es ierados notikuma vietā, kur man uzreiz izskaidroja situāciju. Tiklīdz biju novērtējis, ka to darīt ir droši, uzkāpu uz paaugstinājuma, lai tuvāk apskatītu upuri.”

“Upuri?” Hemms izsmējīgi pārprasīja, košļādams gumiju, kas, šķiet, viņam mutē atradās pastāvīgi. ““Nekādu vardarbības pazīmju”, un viņš tur vienkārši sēdēja; viņš taču *acīm redzami* ir izdarījis to pats. Tikpat labi es varētu teikt, ka mana resnā pakaļa ir *upuris* mīlestībai pret *KFC*.”

“Nu labi, lai būtu “mirušais,” Čemberss piekāpās. “Tad es noskaidroju, ka viņš joprojām ir dzīvs, un nekavējoties izsaucu neatliekamo palīdzību.”

“Aha,” Hemms nomurmināja, bolidams acis uz savu padoto, cerot pamanīt jēlkādas vājuma vai šaubu pazīmes.

“Visu cieņu, ser,” Čemberss atkal saviebās – viņam jāpārtrauc vienmēr izmantot šo uzrunu, “bet es pirms divarpus stundām atslēdzos. Esmu pārguris.”

Pēc gaužām bērnišķīgā mēģinājuma iznīcināt Čembersu ar skatienu Hemms augstsirdīgi pamāja ar roku. “Nu tad ej!”

Piecēlies Čemberss jau sniedzās pēc durvju roktura.

“Vēl pēdējais jautājums,” Hemms izgrūda, likdams Čembersa rokai apstāties pusceļā. “Kāds tev radās priekšstats par konstebļu Vinteru?”

Čemberss sadrūma. Priekšniecība acīm redzami alka pēc asinīm.

Viņš savilka seju vienaldzīgā grimasē un pagriezās pret bosu. “Par ko?”

“Par Ādamu Vinteru. Viņš ziņojumā ir minēts kā pirmais policijas darbinieks, kurš ieradies notikuma vietā,” Hemms paskaidroja, paceldams no galda mapi ar lietas materiāliem.

“Ak viņš. Viens no diviem pirmajiem,” Čemberss precizēja. “Viņš bija kopā ar kolēģi.”

“Nav svarīgi. Tas bija Vintera pienākums... Un tātad?”

Čemberss aši apsvēra savas ierobežotās iespējas.

“Nekompetents,” viņš asi atcirta. “Man ir doma pašam iesniegt sūdzību par viņu. Tipisks grību-būt-detektīvs – nespēj pārvarēt paša ego pat tik daudz, lai izpildītu savus pamatpienākumus. Silti iesaku jums raudzīties, lai visas šīs jezgas rezultātā viņš zaudē darbu.”

Hemms izskatījās mazliet pārsteigts par tik dedzīgu reakciju. “Tiešām?”

“Jā... *ser.*” Šoreiz šī uzruna tika izmantota apzināti.

“Nu, es katrā ziņā ņemšu vērā tavu padomu. Tagad tu drīksti iet.”

Čemberss pamāja un aizvēra aiz sevis durvis, cerēdams, ka viņa iznīcinošais viedoklis par kolēģi pārliecinās priekšnieku piezvanīt, kur nākas.

Pulksten 10.35 Čemberss iesteberēja savā augšstāva dzīvokli Kemdenā. Ar nelaimīgu notikumu saistīts, bet īstajā brīdī saņemts mantojums viņam sniedza vērtīgu atspēriena punktu mākslīgi uzpūstajā Londonas nekustamā īpašuma tirgū. Viņš uzreiz devās uz virtuvi; apjukušais un laika izjūtu galīgi zaudējušais vēders rūca no izsalkuma. Čemberss tūlīt pamanīja pie ledusskapja durvīm piestiprināto zīmīti.

*Man bija jāiziet.
Izgulies labi!
Ī. x*

Viņš pasmaidīja, paņēma zīmīti no ledusskapja durvīm un gribēja izmest to atkritumu tvertnē, bet tad saminstinājās. Viņš kaut kā pilnīgi neracionāli jutās vainīgs, iznīcinot jebko, ko viņam devusi Īva, lai cik nesvarīga būtu šī lieta. Tad Čemberss pārdomāja, atvēra atvilktni un pabāza papīra lapiņu zem

mikroviļņu krāsns un automātiskā atbildētāja lietošanas instrukcijām, kur viņa to, jācer, nemūžam neatradīs.

“Kas ar tevi notiek?” Čemberss strostēja pats sevi, rakņādamies pa ledusskapi un meklēdams pārpalikumus no iepriekšējām ēdienreizēm, lai tos notiesātu un dotos uz guļamistabu.

Viņš tik tikko bija paspējis novilkt kreklu un iztīrīt zobus, kad iezvanījās telefons. Pārgurumā Čemberss bija aizmirsis to atslēgt no tīkla. Ar ilgpilnu skatienu raudzīdamies uz gultas pusi, viņš aizslāja uz priekšnamu un pacēla klausuli.

“Jā, lūdzu.”

“Detektīv? Te Šarlote Saiksa... no darba.”

“Jā. Labdien!” Čemberss atsaucās, prātodams, kur gan tiesu medicīnas eksperte dabūjusi viņa telefona numuru.

“Atvainojiet, ka traucēju jūs mājās. Ja gribat, varam aprunāties arī vēlāk.”

“Nē, nē. Viss kārtībā.” Čemberss nožāvājās un izstiepa brīvo roku, lai satvertu koka siju sev virs galvas.

“Es vienkārši iedomājos – varbūt gribēsiet drīzāk uzzināt, ka jums bija pilnīga taisnība.”

“Taisnība?”

“Par jūsu nojautu. Jo fiziski *nav iespējams*, ka šis vīrs būtu pats padarījis sev galu... To izdarīja kāds cits.”

Čemberss izberzēja sūrstošās acis. Viņš bija tik ļoti noguris. “Būšu pie jums, cik vien drīz varēšu.”